

зйтѣ, но който бы я погледнѣлъ уразумѣлъ бы голѣмытъ и сърдечны страданія. И Господь я смили, похвањ носилото съ рѣка и рече «азъ ти заповѣдамъ, стани!» и мъртвийтъ са завърнѣ въ животь и видѣ лицето на Спасителя. О! да, тихото му и кротко чело, неисказанната му засмѣнность, и лицето му колкото блѣдно и утрудено, толкози и лучезарно въ божественната си благость распрѣснѣхъ тъмныя мракъ на смъртъта. Подигнѣхъ са, говорихъ, живѣхъ, намѣрихъ са въ пригрѣдкытъ на майка си. Да, азъ съмъ възкрѣснѣлийтъ мъртвий; народътъ викаше отъ радость, погребалныйтъ тонъ на музиката преобърнѣ са на тържествененъ, единъ всеобщъ вѣкъ са подигнѣ въ множеството «Богъ посѣти народа си!» Азъ нищо не чухъ, нищо не осѣтихъ, нищо не виждахъ, друго не гледахъ освѣнъ лицето на избавителя!

Старецътъ са спрѣ малко утруденъ отъ душевно покъртене, а младыйтъ юноша осѣти кръвта си распалена и космытъ си настрѣхнѣли; той имаше напредѣ си чловѣкъ който позналъ тайната на смъртъта.

— Преди нея минута, продължаваше сынътъ на довицата, азъ бѣхъ другій чловѣкъ, безгриженъ но и развратенъ, водяхъ са подиръ любовнытъ и мѣрскы страсти и исповѣдахъ вѣрата на Саддукейтѣ. Но като възкрѣснѣхъ отъ смъртъта, и отъ страшната и пустота, тайнытъ на която никога не ще открижѣтъ мойтъ устны, призованъ пакъ на земята за да свидѣтельствувамъ всемогуществото на Отца Небеснаго, пакъ смъртенъ подиръ като съзрѣцахъ безсмъртіето, азъ са върнѣхъ отъ гроба съвсѣмъ друго твореніе отъ каквото бѣхъ понапредѣ. О злочестый и прискърбный Иерусалиме! Тогози който ма въздигнѣ отъ смъртъта, азъ го видѣхъ послѣ посрѣдъ множество народъ, видѣхъ небесната свѣтлина която слѣзваше и блѣстѣше на кръста, чухъ проклятїята на развратеныя родъ, извикахъ съ голѣмъ гласъ, смаяхъ са, но никой не обърнѣ вниманіе на мене; мойтъ вѣкове са удавихъ въ шума, въ гласовѣтъ на блудническото и нечестиво множество, но и въ онѣзи минута и мѣка на Спасителя на Мѣръ, виждаше ми са че очитѣ на мой избавитель ма търсахъ, че устнытъ му изражавахъ незлобіе и тишина, стори ми са че ми налагаше мълчене и мѣкнѣхъ. Що значеше за него гробътъ, за него, който слѣзе въ него за спасеніето на чловѣцытъ? Слънцето притъмнѣ като видѣ блѣдността на всеилного онуй лице и са затули. Мракъ покры земята, не помнѣхъ колко време трая, чу са гласъ въ този мракъ, гласъ остъръ и болѣзнененъ; спичко са умълча.

Кой може да раскаже страшнытъ събытія на нея ношь? Оби-